

Újpest-Belsőváros

2008. 08. 24.

Loránt Gábor

TISZTÁTALANSÁG ÉS SZENTSÉG

Olvasandó (lectio): Hag 2,10-19

Alapige (textus): Hag 2,10-19; 3Móz 13,45; Mt 8,1-4

Dárius uralkodásának második esztendejében, a kilencedik hónap huszonnegyedikén így szólt az ÚR igéje Haggeus prófétához. Ezt mondja a Seregek URa: Kérj útbaigazítást a papoktól erre nézve: Ha valaki szentelt húst visz ruhája szárnyában, és a ruha szárnyával hozzáér a kenyérhez, főzelékhez, borhoz vagy olajhoz, vagy bármi más eledelhez, szentté válik-e az? A papok ezt válaszolták: Nem! Akkor Haggeus ezt kérdezte: Ha egy holttest érintése miatt tisztátalan ember ér hozzá mindezekhez, tisztátalanná válnak-e? A papok ezt válaszolták: Tisztátalanná! Haggeus erre így felelt: Ilyen ez a nép, ilyen ez a nemzet énelöttem – így szól az ÚR –, és ilyen minden munkájuk, sőt amit áldozatul hoznak ide, az is tisztátalan! Most azért gondoljátok meg, hogy mi történt a múltban mindmáig, mióta elkezdtetek követ köre rakni az ÚR templomában! Az történt, hogy ha valaki odament gabonájához, amelytől húsz vékát várt, csak tíz lett, és ha valaki odament a borsajtóhoz, remélve, hogy ötven korsóra valót fog meríteni, csak húsz lett. Megvertelek benneteket aszályal, gabonarozsdával, és jégeső verte el mindazt, amiért

munkálkodtatok, de ez sem térített titeket hozzám – így szól az ÚR. Gondoljátok meg hát, hogy mi történt a múltban mindmáig, a kilencedik hónap huszonegyedik napjáig, attól a naptól kezdve, hogy lerakták az ÚR templomának alapját; gondoljátok csak meg!

A poklos embernek pedig, akin kiütés van, legyen a ruhája tépett, a haja gondozatlan, takarja el a bajuszát, és ezt kiáltsa: tisztátalan, tisztátalan! Tisztátalan mindaddig, amíg rajta van a kiütés, tisztátalan ő. Egyedül lakják, a táboron kívül legyen a lakása.

Amikor lejött a hegyről (Jézus), nagy sokaság követte őt, és íme, odament egy leprás, leborult előtte, és ezt mondta: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz.” Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és ezt mondta: „Akarom. Tisztulj meg!” És a lepra azonnal letisztult róla. Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Vigyázz, senkinek se szólj, hanem menj el, mutasd meg magadat a papnak, és ajánld fel az áldozati ajándékot, amelyet Mózes elrendelt, bizonyosságul nekik.”

Imádkozzunk!

Urunk! Köszönjük Neked, hogy adtál vágyat a szívünkbe, és erőt a testünkbe, hogy eljöhessünk a Te házába, ahol együtt hallgathatjuk a Te Igédet. Áldunk, hogy megőrizted az életünket az elmúlt héten is, vigyáztál ránk a munkában, a nagy hőség idején, adtál pihenést az ünnep és szabadság alatt, velünk voltál a táborokban, és adtad áldásaidat. Bocsásd meg, hogy e sok jó ellenére annyiszor voltunk háládatlanok a héten is. Nem buzgólkodtunk a Te ügyedért úgy, ahogy Te szeretnéd, és sokszor nem kutattuk és nem értettük akaratodat, mert belefelejtkeztünk a saját gondjainkba. Kérünk, hogy tekints ránk, hogy rendezzük életünk dolgait ma Veled! Szent Lelked világosságában rádöbbenjünk elkövetett bűneinkre, és azt letegyük Eléd. Áldd meg a Te Igédnek hirdetőjét közöttünk, és áldd meg bennünket is, hogy amire ma akarsz tanítani, azt megértsük, és odaadó életet éljünk! A Krisztusért kérünk, hallgasd meg imánkat!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

Haggeus erre így felelt: Ilyen ez a nép, ilyen ez a nemzet énelőttem - így szól az ÚR -, és ilyen minden munkájuk, sőt amit áldozatul hoznak ide, az is tisztátalan! (Hag 2,14)

De ettől a naptól fogva áldást adok. (Hag 2,19c)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Ebben a bűneset utáni romlott világban működik egy kegyetlen törvényszerűség: a beteg elfertőzheti az egészségest. Az egészség viszont – sajnos – nem ragályos. Influenzás időkben szoktunk arra vigyázni, hogy a beteggel inkább csak messziről érintkezzünk. Vagy pl. várandós kismamáknak szigorúan tilos rubeolás gyermek közelébe menni, hiszen a magzatukat veszélyeztetnék. De hiába is dörgölőzne a beteg ember az egészségeshez, annak az állapotát nem tudja elkapni.

Ezt a törvényszerűséget látjuk a felolvasott Igében, Haggeus próféta könyvében is, a lelki élet területére nézve.

És most Istenre figyelve próbáljuk meg kibontani Isten Igéjét a magunk életére nézve.

1 Az első gondolat az, hogy a **szentség nem ragályos**. Haggeusnál olvastuk, hogy neki el kellett menni a papokhoz, és egy kérdést feltenni számukra:

Dárius uralkodásának második esztendejében, a kilencedik hónap huszonnegyedikén így szólt az ÚR igéje Haggeus prófétához. Ezt mondja a Seregek URa: Kérj útbaigazítást a papoktól erre nézve: Ha valaki szentelt húst visz ruhája szárnyában, és a ruha szárnyával hozzáér a kenyérhez, főzelékhez, borhoz vagy olajhoz, vagy bármi más eledelhez, szentté válik-e az? A papok ezt válaszolták: Nem!

Tehát Isten parancsára Haggeus útmutatást kért a papoktól a rituális szentséggel kapcsolatos kérdésben. A szentelt hús, az áldozat céljára elkülönített hús volt. És a mózesi törvények szerint az a ruha, amellyel a hús valamilyen módon érintkezett, szintén szentté vált. Sőt még az

edényekre is hatással volt az áldozat: elmosni, kimosni ezeket a ruhákat, ezeket az edényeket is mindig csak szent helyen lehetett.

De a kenyér, a főzelék, a bor, vagy az olaj nem lett szentté, hanem közönséges maradt, hiába érintkezett a szentelt húst tartalmazó ruhával. Tehát ez van a háttérben Haggeus kérdése, ill. a papok által adott válasz mögött.

De Haggeus prófécijában Isten akaratából ezt a kérdést és választ a népre alkalmazta. Hiszen ennek az elsődleges üzenete természetesen nem az volt, hogy most van-e ilyen szentelt hús, amit hogyha visznek, hozzáér főzelékhez, kenyérhez, borhoz, olajhoz, hogy vajon szentté válik-e. Ez csak egy példa, ez csak egy hasonlat volt.

Mert a népre kellett alkalmaznia Haggeusnak ezt a képet, hogy hiába mennek el az istentiszteletre, hiába hoznak áldozatokat, az az életüket, a hétköznapi életüket sem teszi szentté.

Kedves Testvérek közül pedig sokan mind a mai napig ebben a tévedésben élnek. Sokszor van részen olyan beszélgetésben, amikor megkérdezem a gyászesetet bejelentőktől, vagy a keresztlési beszélgetésben, vagy jegyes-oktatásban, hogy hogyan vannak Isten dolgaival azok az emberek, akivel szemben ülök. Hogyan vannak a hittel, milyen az Istennel való kapcsolatuk. És akkor nagyon gyakran azt a választ kapom, hogy „Kérem szépen, én konfirmáltam, templomban volt az esküvőnk, megkereszteltem a gyermekemet”. Esetleg még hozzáteszik, hogy „Vigyáztam arra, hogy a gyermekem is konfirmáljon”. Vagy esetleg még azt a választ is kapom, hogy „Rendszeresen járok istentiszteletre”. S ezek az emberek azt hiszik, hogy ettől szent lesz az életük. Hogy ettől rendbe kerülnek Istennel. De ez tévedés!

Mert az, hogy Isten színe előtt megjelenünk, eljövünk a templomba, részt veszünk egy istentiszteleten, ezek a dolgok valóban szent dolgok, de hiába „érünk hozzá” ezekhez – jelképesen szólva –, attól még az életünk nem lesz szent!

2 Másrészt viszont a **tisztátalanság ragályos.**

Akkor Haggeus ezt kérdezte: Ha egy holttest érintése miatt tisztátalan ember ér hozzá mindezekhez, tisztátalanná válnak-e? A papok ezt válaszolták: Tisztátalanná!

Az ember a mózesi törvények szerint valamilyen tisztátalannak nyilvánított dologgal való érintkezése során maga is tisztátalanná lett. Így, hogyha valaki megérintett egy holttestet, akkor tisztátalanná lett, s áldozatot kellett bemutatnia, megmosakodnia, egy tisztulási szertartást kellett elvégeznie.

Vagy hogyha egy tisztátalan állat húsát fogyasztotta valaki, vagy akár csak meg is érintette valaki, vagy a havi tisztulásban lévő nő megérintése, egy leprás ember megérintése – mind, mind tisztátalanná tette az embert.

Tehát a tisztátalanság ragályos, ahogyan a fertőző betegségek is ragályosak.

És tulajdonképpen a gondolatnak ezt a felét alkalmazta Haggeus a népre, ahogyan folytatódik az Ige: *Haggeus erre így felelt: Ilyen ez a nép, ilyen ez a nemzet énelöttem – így szól az ÚR –, és ilyen minden munkájuk, sőt amit áldozatul hoznak ide, az is tisztátalan!* Ha maga a nép tisztátalan, még az istentiszteletet, még az áldozatot is elfertőzik.

Kedves Testvérek! Hány olyan esküvő volt már ebben a templomban, hogy nem az ifjú pár, nem a násznép szentelődött meg Isten házában, hanem inkább – így mondanám – a szent hely lett tisztátalanná a násznép viselkedésétől, vagy az esküvőkön gyakran szokásos tömény babonaságoktól. Ahogyan hiába mondom el az ifjú párnak, hogy nehogy rizs-szórás legyen a templomban, vagy akár az előtérben, mert az egy termékenységi rítus, egy olyan tömény babonaság, hogy... Vagy rizst szórassanak magukra, vagy jöjjenek el az Isten házába, de a kettő nem fér össze. Vagy ahogyan a menyasszonyi csokrot hátra szokták dobni, hogy ki kapja el, mert az fog legelőször férjhezmenni.

Ezek a babonaságok, vagy a násznépnek a viselkedése, ez szentségteleníti meg a helyet, a templomot, az istentiszteletet, és nem az istentisztelet szenteli meg őket.

A tisztátalanság – sajnos ragályos!

Amint tudják a Testvérek, az istentisztelet éve van. Erről már nagyon sokszor beszéltünk: advent első vasárnapjától böjt első vasárnapjáig egy elvi áttekintés volt az istentiszteletről, mint az Isten és ember találkozásának alkalmáról. És aztán, böjt első vasárnapjától kezdve húsvétig az élet istentiszteletéről szóltak az igehirdetések.

Ha emlékeznek a Testvérek, először szó volt arról, hogy: az élet istentisztelete – mint az irgalmasság cselekedetei; aztán az élet istentisztelete – a házasságban, harmadjára – a családban, negyedjére – a munkában és a társadalomban. Természetesen nagyon sok mindenről lehetett volna még beszélni, de ezek a témák kerültek sorra.

És most látjuk, hogy hogyan függ össze ez a két dolog. Hogyan függ össze a templomi istentisztelet az élet istentiszteletével. Ha az élet istentisztelete hiányzik, akkor hiábavaló az istentiszteleten való részvétel. Mert nem az istentiszteleten való részvétel szenteli meg az életünket, hanem fordítva történik. Az élet istentisztelete, hogyha szentek vagyunk,

hogyha Isten számára elkülönítettek vagyunk, hogyha újjászületett, hívő életünk van, akkor lesz számunkra az istentisztelet is.

A szentség nem ragályos, a tisztátalanság viszont az!

Eszembe jutott Spurgeon-nak egy története.

Egyszer hívő lányok mentek oda hozzá, és elmondták neki azt a szándékukat, hogy (azt hiszem, hogy két lányról volt szó), mindketten férjhez akartak menni egy-egy nem-hívő fiúhoz. És elmondták Spurgeonnak, hogy az a szándékuk, hogy igaz ugyan, hogy nem hívők, de mégis olyan jó szándékú, olyan rendes, olyan nemes fiatal emberek ezek a fiúk, és majd ők, házasság közben igyekeznek megtéríteni őket. És akkor Spurgeon azt csinálta, hogy derékon ragadta az egyik leányzót, felrakta egy asztal tetejére, és azt mondta: „Próbáljon engem felhúzni az asztalra! Ehhez tudni kell, hogy Spurgeon nagyon testes ember volt, akit még egy erős férfi sem tudott volna felhúzni az asztalra. Próbálkozott a lány, természetesen hiába. És aztán Spurgeon megfogta a kezét, és egy pillanat alatt lerántotta az asztalról, s elmonda, hogy ez így működik. Hogy hiába gondoljátok azt, hogy ti férjhezmentek nem-hívő fiúkhoz, és majd megtérítetek őket, vagy meg próbáljátok őket elcsalogatni a templomba, és előbb-utóbb majd ők is hívőkké lesznek, ez nem így működik! Hanem pont fordítva működik!

Mert a szentség nem ragályos, de a tisztátalanság az annál inkább ragályos!

3 De – s olyan csodálatos, hogy van egy „De”, van egy „Mégis”, van egy „Azonban”! A hit tele van ilyen paradoxonokkal! Mégis kell beszélni ugyanis egy **ragályos szentségről**.

Egyetlen ilyen esetet ismerünk, és ezért olvastam fel lectióként a 3Mózes-ből a leprásokra vonatkozó törvényt, és vele párhuzamosan Jézus egy gyógyítási csodáját, ahogyan meggyógyított egy leprást. Akit a leprás megérintett, a mózesi törvények szerint az tisztátalanná vált. Ezért kellett kiáltozniuk a leprásoknak már messziről, hogyha valakit megláttak az úton, hogy „Tisztátalan, tisztátalan!”, hogy nehogy odaközeledjenek hozzájuk, nehogy tisztátalanokká váljanak azok is, akik őket megérintik. Viszont a Jézushoz forduló leprást Jézus úgy gyógyította meg, hogy megérintette őt.

Voltak olyan gyógyításai Jézusnak, hogy leprásokat szóval gyógyított meg, hogy „Menjetek el, mosakodjatok meg, és aztán mutassátok meg magatokat a papnak”. De ebben az esetben nem így történt. Odament Hozzá egy leprás, leborult előtte, és azt mondta: „*Uram, ha akarod, megtisztíthatsz.*” *Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és ezt mondta:*

„Akarom. Tisztulj meg!” És a lepra azonnal letisztult róla. Nem Jézus lett tisztátalan az érintés által, hanem a leprás lett tisztává, a leprás gyógyult meg.

Ez az egyetlen ragályos szentség: Jézusnak az érintése. Ha Ő megérinti valakinek az életét, az szentté válik!

Kedves Testvérek! Az elmúlt tíz napban családotul Olaszországban jártunk. Velencében, a Júlia-Alpokban, Firenzében, Rómában. Egész Olaszország – aki már járt ott, tudja –, tele van szentté nyilvánított dolgokkal, a szentek tiszteletével, akiket a pápa avatott szentté; a szentek tiszteletére épített templomokkal, a templomokban az ereklyékkal. Sok helyen Krisztus keresztjének darabjaival, Torinóban – bár ott nem jártunk – a híres lepellel. Tehát Olaszországban, és általában is katolikusoknál vannak szent helyek, vannak szent idők, ahogyan az éppen legnagyobb Mária-ünnepen voltunk Olaszországban, a Mária mennybemenetelének ünnepén, ez a feregotto (?) Olaszországban. És vannak szent emberek, a papok. De nem az a szent, akit a pápa avat szentté. És nem az a szent tárgy, dolog, vagy ház, amelyeket a papok megszentelnek. Nem!

Egyedül az lesz szent, akit Jézus megérint, akit Jézus elhív, akit új szívvel, új élettel ajándékoz meg. Mert az Ő kereszt-halála megfordította a világ rendjét.

Van egy szép Halleluja-énekünk: „*Mi tesz büntől tisztává? Csak a Bárány Jézus vére*”.

Σ A világ rendje az, hogy a szentség nem ragályos, a tisztátalanság viszont az! De Jézus vére, Jézus érintése egyedül az, amit ragályos tisztaságnak, vagy ragályos szentségnek nevezhetünk.

! Engedd, hogy Jézus megérintsen! Talán először, talán sokadjára,
 • hogy gyógyuljon az életed, hogy Te is szent légy, és bár a szentség általában nem ragályos (a tisztátalanság viszont az), de akit Jézus megérintett, az szentté válik!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus! Áldunk téged, Aki egyedül szent, igaz, tiszta vagy eredendően! De köszönjük, hogyha már megérintetted az életünket, akkor nem mi ragasztjuk Rád szentségtelenségünket és tisztátalanságunkat, hanem Te ragasztod ránk a Te szentségedet. Köszönjük, Urunk, hogy ott, a kereszten mégis Magadra vetted, Magadra vonzottad minden tisztátalanságunkat, minden bűnünket, s abba haltál bele. Köszönjük, hogy ezzel a szent és csodás cserével lehet miénk az örökélet, az üdvösség és a feltámadás reménysége. Köszönjük, hogy Te mindent megszereztél a számunkra, ami csak szükséges, és így lehet szent a mi életünk; szentek a hétköznapjaink, szent a családi éltünk, a társadalmi életünk, a munkánk, minden. Ó, bocsásd meg, Urunk, hogy olyan sok megvallani valónk van Előtted, amikor nem úgy viselkedünk, mint ahogyan szentekhez méltó. De köszönjük Neked, Urunk, hogy Te mégis a Teszentségedet ragasztod át ránk, hogy a Te Atyád úgy tekint ránk, mint hogyha Rád tekintene. És köszönjük, hogy adod az erőt is, hogy mi magunk is egyre inkább úgy élhessünk, ahogyan az kedves Neked. Adj ehhez Szentlelket, adj ehhez erőt. Adj a mindennapokban, a nagy bajokban, tragédiákban és a kis kellemetlenségekben, mindennapos küzdelmeinkben is szentséget, mert mindig arra van szükségünk! Így hadd könyörögjünk azokért, akik gyászolnak, akik akár az elmúlt héten temették el szerettüket, akár temetés előtt állnak. Kérünk a betegekért, akár kórházban, akár otthon fekszenek betegágyon. Kérünk azokért, akik a tisztátalanságot élik át. Te tisztítsd meg az életüket, kegyelmesen! És kérünk a gyülekezetünkért, hogy Te tisztítsd! Hiszen Igédben az áll, hogy Krisztus tisztítja az Egyházat, hogy ne legyen rajta se ránc, se szeplő, se semmi hiba. Így kérünk, hogy tisztíts egyenként bennünket, és együtt a mi gyülekezetünket is! Így bízzuk Rád mindazokat a gyülekezeteket, ahol a Te nevedet segítségül hívják, akár Magyarországon, akár az egész világon. És kérünk, Urunk, hogy végezd a munkádat kegyelmesen, mi körünkben, – minden látszólagos nyomorúság ellenére, noha a tisztátalanság és a bűn és a szentségtelenség tombol ebben a világban –, mégis a Te szentséged hívja el, érintse meg mindazokat, akiket kiválasztottál arra. Legyen áldott a Te szent Neved most, és mindörökké!

Ámen.

És kérünk Urunk, hogy hallgasd meg a mi csöndben elmondott imádságainak is! Ámen.

Másolat a missz. tervből:

VIII. 24. 2,10-19 Tisztátalanság és szentség